

[Handelsministeren.]

tilknytning til erhvervslivet, tvunget til alligevel at have et kundeforhold til banker eller større sparekasser uden for det lokale landsbysamfund, og det er naturligvis den udvikling, der har gjort det meget svært for de små sparekasser at leve.

Det er altså ikke dette lovforslag, der nu som noget nyt pludselig vil ødelægge de små sparekasser ude i landet. Lovforslaget er et resultat af en udvikling, som bygger på folks eget valg. Det kan man så beklage, og jeg hører til dem, der meget vel kan se, hvad der kan være gået tabt af værdier i den sammenhæng, men det er folks egen indstilling til det i forbindelse med hele den økonomiske udvikling, vi nu en gang har været inde i, der har skabt den situation, som har ført frem til et krav om, at som sparekasserne nu en gang er og er ved at blive, må vi have andre regler end den gamle sparekasselovs, der i højere grad var baseret på sparekasser af en anden type. Jeg tror, at alternativet til at gøre noget sådant ville være, at man inden for en nogenlunde overskuelig år-række simpelt hen ville se, at sparekasserne ville forsvinde.

Jeg skal gerne tage hr. Knud Jespersens spørgsmål op til en nærmere undersøgelse, men hvad angår koncernarrangementer er det vel sådan, at der er visse koncernforhold, der er ganske klare, moder-datterselskabsforbindelser og sådan noget, men det kan naturligvis i nogen grad bero på et skøn, hvor man præcis skal sætte grænsen mellem et koncernforhold og en uafhængig tilstand. Et vist element af skøn kan ikke fjernes derfra.

Jeg vil gerne gøre hr. Arne Bjerregaard opmærksom på, at til de bestående sparekasser stilles der jo ikke krav om, at de skal have en egenkapital på 5 mill. kr., det er alene ved oprettelse af nye.

Til hr. Flygaard vil jeg sige, at tallet 5 mill. kr. er ikke bygget på nogen særlig dybsindige overvejelser eller hentet noget bestemt sted fra; det er altså et tal, man har fundet at det var rimeligt at foreslå.

Jeg skal endnu en gang takke for den brede tilslutning, som forslaget, uanset afstandtagen fra visse partiers side, har fået, og give tilsagn om, at vi i den udvalgsbehandling, der nu kommer, som sikkert bli-

ver dybtgående og langvarig, skal gøre, hvad vi kan, for at forsyne udvalget med så mange oplysninger, at det er muligt at få dette vigtige forslag forsvarligt behandlet færdigt inden folketingssamlingen udgang.

Erling Jensen (S):

To spørgsmål er gået igen i denne debat, spørgsmålet om samfundsrepræsentationens udstrækning til ikke blot at omfatte sparekasserne, men også bankerne, og spørgsmålet om garanternes plads i valgsystemet under forudsætning af at enhver kan blive garant i en sparekasse på en overkommelig måde.

Jeg har med glæde konstateret, at både venstres og centrum-demokraternes og socialistiske folkepartis repræsentanter klart erkendte, at vi har behov for at drøfte med positivt fortegn samfundsrepræsentationen i bankerne. Jeg er sikker på, det gælder videre ud.

Jeg har med samme glæde konstateret, at både hr. Holmberg og fru Dagmar Andreasen var enige i vurderingen af, at vi også i udvalgsarbejdet må drøfte garanternes plads i valgsystemet under de forudsætninger, jeg nævnte. Derfor skal jeg sige tak til handelsministeren for hans åbenhed over for disse to problemer, som synes at have en overordentlig stærk opbakning her i folketings-salen.

Jeg skal da også takke handelsministeren for, at han redegjorde for dette lovforslags tilblivelse, men for at der ikke skal opstå nogen misforståelse, skal jeg gerne sige, at på de to punkter, hvor jeg har kritiseret lovforslaget, er der tale om en ændring i forhold til det forslag, jeg havde tænkt mig at lægge frem, hvis jeg fortsat havde været handelsminister. Det er altså ikke socialdemokratiet, der har skiftet holdning, det er lovforslaget, der er kommet til at se lidt anderledes ud, end vi havde håbet det. Det har givet anledning til disse to, og kun disse to, betragtninger fra vor side.

Må jeg sige til hr. Tillisch og hr. Arne Bjerregaard, at det er mærkværdigt, som de to herrers indlæg, selv om de var overordentlig forskellige, og selv om talerne, så vidt jeg kan skønne, tilhører overordentlig forskellige partier, fremskridtspartiet og kristeligt folkeparti, var ens på ét meget væ-